

Arrest

nr. 196 737 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DE COCK
Durmelaan 10
9160 LOKEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 24 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DE COCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 januari 2008

neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag wordt verworpen.

Op 17 december 2009 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 20 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 maart 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2009 werd ingediend door :

*W., H. M.
nationaliteit: Duitsland (Bondsrep.)
geboren te Buschfeld op (...)1968
adres : (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene stelt sedert 1973 in België te verblijven. Volgens de gegevens van het Rijksregister werd betrokkene op 06.08.2002 afgevoerd voor vertrek naar het buitenland. Betrokkenes advocaat geeft zelf aan dat betrokkene opnieuw naar Duitsland is teruggekeerd. Verder werd hem op 27.01.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks naar zijn herkomstland terug te keren.

Verder stelt betrokkene hier familie te hebben. Zijn moeder en kinderen zouden de Belgische nationaliteit bezitten en ook 5 van de 7 broers en zussen zouden Belg zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene legt een kopij van de identiteitskaart van zijn moeder voor en een handgetekend schrijven met de gegevens van zijn kinderen. Echter het hebben van familie in België is op zich geen automatische reden tot het verkrijgen van een verblijf in België. Het is ook betrokkene om aan te tonen dat hij een affectieve en/of materiële band heeft met zijn familie in België. Betrokkene laat na dit aan te tonen. Betrokkene stelt verder dat hij zijn vaderlijke banden met zijn kinderen opnieuw wil opnemen, doch hij legt hiervan geen bewijzen voor.

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker het niet aannemelijk maken dat zijn familieband met zijn kinderen, moeder, broers en zussen voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Betrokkene verklaart slechts familie in België te hebben doch hij toont niet aan dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013).

Verder stelt betrokkene Nederlands te spreken, hier school te hebben gelopen en werkbereid te zijn. Echter deze elementen geven niet automatisch recht op een verblijf in België. Bovendien primeert het hoger belang van de Belgische Staat op het belang van verzoeker.

Betrokkene is namelijk verscheidene malen veroordeeld :

- op 13.03.1997 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor opzettelijke slagen en verwondingen, weerspanning tot 3 maanden gevangenis met een probatie-uitstel van 1 jaar

- op 29.03.1999 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor diefstal met geweld of bedreiging tot 3 jaar gevangenis en een geldboete van 100 F
- op 22.02.2000 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, woonstschennis, opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal tot een gevangenisstraf van 8 maanden met een geldboete van 100F en probatie-uitstel voor het geheel van 3 jaar
- op 03.04.2001 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor opzettelijke slagen en verwondingen, smaad tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 3 jaar voor 15 maanden en een geldboete van 200F
- op 06.08.2001 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor het toebrengen van slagen en weerspannigheid tot een gevangenisstraf van 6 maanden met een geldboete van 200F
- op 21.06.2005 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor opzettelijke slagen en verwondingen, bedreigingen tot een werkstraf van 150 uren en een geldboete van 100F en herroeping van uitstel van veroordeling van 22.02.2000.
- op 01.03.2013 door de Politierechtbank van Gent voor verkeer tot een geldboete van 30 EUR met uitstel van 1 jaar voor 5 EUR en verlies van recht tot sturen

Betrokkene haalt aan dat er geen concrete aanwijzingen voorhanden zijn die wijzen op een actueel gevaar voor de openbare orde. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, in het kader van een onderzoek van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, nergens het criterium van actualiteit van de gevaarlijkheid wordt oplegt. De Minister (en diens afgevaardigde) beschikt immers over een uitgebreide discretionaire bevoegdheid (RVV, arrestnr 110507 van 24.09.2013)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging, van de redelijke termijn, van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, van het beginsel van de fair play, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de richtlijnen van de instructie van 19 juli 2009, alsook machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat de regularisatieprocedure van verzoeker onredelijk lang heeft geduurd.

Verzoeker heeft zijn regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ingediend op 17.12.2009.

Pas op 31.03.2014, en dus meer dan 4 jaar later, werd verzoeker in kennis gesteld van de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag, zijnde huidig bestreden beslissing.

De redelijke termijn is een beginsel van behoorlijk bestuur.

Door de in casu onredelijk lange regularisatieprocedure heeft verwerende partij inbreuk gepleegd op de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verwerende partij opwerpt dat verzoeker zich beroept op de instructies van 19 juli 2009 die vernietigd werden door de Raad van State, zodat volgens verwerende partij de criteria van deze instructies niet meer van toepassing zouden zijn.

Verwerende partij gaat hiermee echter een gevolgtrekking maken die indruist tegen haar eigen instructies en beleid.

Zelfs indien de instructie van 19 juli 2009 formeel vernietigd is blijft ze in de praktijk een niet- bindende richtlijn.

De redelijkheid, de rechtszekerheid en het beginsel van de fair play vereist dat mag worden gerekend op de criteria van de instructie, temeer omdat de overheid publiek beloofd heeft deze criteria te zullen blijven toepassen.

Verwerende partij gaat in huidige bestreden beslissing dus in tegen haar eigen instructies, beleid en richtlijnen en de geldende wetgeving en regelgeving.

Verwerende partij heeft hiertoe niet de bevoegdheid.

Er is dan ook in ieder geval sprake van machtsoverschrijding.

Minstens druist de bestreden beslissing tevens om deze reden in tegen de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met haar instructies dd. 19.07.2009.

3.

Verzoeker heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen

...

In de bestreden beslissing wordt zonder meer en zonder nader onderzoek geconcludeerd dat verzoeker zou nalaten aan te tonen dat hij een affectieve en/of materiële band heeft met zijn familie in België.

Verzoeker werd plots geconfronteerd met huidige negatieve beslissing zonder dat hij ooit is uitgenodigd om enige bijkomende toelichting of bewijzen voor te leggen indien verwerende partij van oordeel zou geweest zijn dat de bewijzen die verzoeker had ingediend niet volstonden.

Aan verzoeker had minstens die kans moeten worden geboden.

De bestreden beslissing is hierdoor duidelijk genomen met miskennis van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies aangaande de humanitaire regularisatie dd. 19.07.2009 en eventueel latere aanpassingen.

4.

Bovendien zijn er in casu echter wel degelijk nog bijkomende argumenten waarmee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden.

Zo heeft verzoeker een zwaar ongeval gehad waardoor hij moeilijk te been is en aangewezen is op steun van zijn familie zowel materieel en moreel.

Er kan redelijkerwijze dan ook niet worden ontkend dat verzoeker een affectieve en/of materiële band heeft met zijn familieleden die allen in België verblijven.

Tevens kan redelijkerwijze niet worden ontkend dat er wel degelijk sprake is van een vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Door de uitwijzing zal verzoeker worden weggerukt van zijn moeder, broers, zussen, kinderen, neven en nichten van wie hij o.m. om medische redenen afhankelijk is en met wie hij een affectieve en/of materiële band heeft, hetgeen een inbreuk op artikel 8 E.V.R.M. impliceert.

Artikel 8 E.V.R.M. houdt immers het volgende in:

"§1 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

§2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." (eigen onderlijning)

Met dit familiaal aspect werd in de bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden en is dus in strijd met artikel 8 E.V.R.M.

De bestreden beslissing is hierdoor tevens om deze reden genomen met miskennis van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen.

Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009.

5.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij vereisten gaat stellen die nergens zijn vastgelegd.

Blijkbaar verwacht verwerende partij van verzoeker dat hij een blanco strafrechtelijk verleden heeft. Dergelijke vereiste is nergens vastgelegd.

Verwerende partij gaat zonder meer stellen dat het hoger belang van de Belgische Staat zou primeren op het belang van verzoeker waarbij wordt verwezen naar een aantal veroordelingen uit het verleden van verzoeker.

Verwerende partij gaat echter niet nader motiveren in welke zin hier het hoger belang van de Belgische Staat zou primeren op dat van verzoeker.

Er dient te worden vastgesteld dat de veroordelingen waarnaar verwerende partij verwijst dateren van lange tijd geleden en/of slechts een verkeersovertreding betreffen, zodat een eventueel gevaar voor de openbare orde hieruit niet kan worden afgeleid, noch de relevantie ervan voor de regularisatieaanvraag.

Verwerende partij moet een afweging maken tussen deze elementen:

- de zwaarte of herhaling van de feiten
 - de actuele relevantie van de feiten voor de regularisatieaanvraag
 - de evenredigheid tussen de negatieve elementen en de positieve elementen in de aanvraag
- De afweging moet blijken uit de motivering van verwerende partij.*

In casu dient echter te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geenszins blijkt dat verwerende partij dergelijke afweging zou hebben gemaakt.

De afwijzing van de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis is dan ook gebaseerd op redenen die in strijd zijn met de geldende regels.

Verwerende partij gaat eigen bijkomende voorwaarden en vereisten toevoegen die niet voorzien zijn.

Verwerende partij heeft hiertoe niet de bevoegdheid.

Er is dan ook in ieder geval sprake van machtsoverschrijding.

Minstens druist de bestreden beslissing tevens om deze reden in tegen de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk en zorgvuldig bestuur en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met haar instructies dd. 19.07.2009.

De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie, alsook op machtsoverschrijding."

2.2 Waar verzoeker betoogt dat de beslissing onredelijk lang op zich liet wachten, benadrukt de Raad dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. De vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Verzoeker toont daarenboven niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). De aangevoerde schending van de 'redelijke termijn' kan niet worden aangenomen.

2.3 Waar verzoeker betoogt dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) nog moet worden aangewend en zijn aanvraag conform deze instructie moet worden behandeld, stelt de Raad in dit verband vast dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient geacht te worden nooit bestaan te hebben, kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen".

De aangevoerde schending van het redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het beginsel van de fair play, de rechten van verdediging, en de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van machtsoverschrijding door de instructies, sinds de vernietiging door de Raad van State, niet langer toe te passen.

2.4 Verzoeker betoogt verder dat hij nooit behoorlijk de gelegenheid had om zijn zaak te verdedigen. Hij is nooit uitgenodigd om enige bijkomende toelichting of bewijzen voor te leggen.

Met betrekking tot de rechten van verdediging wordt overwogen dat de procedure die wordt geregeld door de vreemdelingenwet voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een administratieve procedure is en geen jurisdictionele. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker werd niet verhinderd om zijn aanvraag op latere datum aan te vullen met bijkomende stukken. Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. *In casu* kon verzoeker te allen tijde zijn aanvraag aanvullen met bijkomende stukken, hetgeen hij nagelaten heeft te doen. Waar verzoeker verwijst naar een 'zwaar ongeval' dat hij heeft gehad en waardoor hij moeilijk te been is en aangewezen op steun van zijn familie, kan hij bezwaarlijk verweerder verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker zijn ongeval en de gevolgen hiervan ter kennis heeft gebracht aan verweerder. *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en waarom hij meent dat hij in aanmerking komt voor een regularisatie van zijn verblijf. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De aangevoerde schending van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.5 Verzoeker betoogt dat er op geen enkel wijze rekening is gehouden met de door hem aangehaalde elementen van zijn gezin en familie die allen legaal in België verblijven, waardoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat in artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht kan worden gelezen maar de Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde *in casu* niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 8 van het EVRM (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen rekening is gehouden met het argument dat zijn hele gezin en familie in België verblijven, nu in de bestreden beslissing kan worden gelezen: *"Verder stelt betrokkene hier familie te hebben. Zijn moeder en kinderen zouden de Belgische nationaliteit bezitten en ook 5 van de 7 broers en zussen zouden Belg zijn. Ter staving hiervan legt betrokkene legt een kopij van de identiteitskaart van zijn moeder voor en een handgetekend schrijven met de gegevens van zijn kinderen. Echter het hebben van familie in België is op zich geen automatische reden tot het verkrijgen van een verblijf in België. Het is ook betrokkene om aan te tonen dat hij een affectieve en/of materiële band heeft met zijn familie in België. Betrokkene laat na dit aan te tonen. Betrokkene stelt verder dat hij zijn vaderlijke banden met zijn kinderen opnieuw wil opnemen, doch hij legt hiervan geen bewijzen voor. Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker het niet aannemelijk maken dat zijn familieband met zijn kinderen, moeder, broers en zussen voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Betrokkene verklaart slechts familie in België te hebben doch hij toont niet aan dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013)."*

De Raad benadrukt dat wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot zijn gezinsleven aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen. Verzoeker verwijst naar zijn moeder, broers, zussen, (meerderjarige) kinderen, neven en nichten die allen in België op legale wijze verblijven.

Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. In casu zet verzoeker in zijn aanvraag van 17 december 2009 uiteen dat dat hij de *“vaderlijke banden met zijn kinderen opnieuw ten volle (wil) opnemen”*, doch verweerder stelt in de bestreden beslissing en in overeenstemming met de stukken van het dossier, terecht vast dat verzoeker hiervan geen bewijzen voorlegt. In het verzoekschrift verwijst verzoeker naar zijn ongeval waardoor hij moeilijk te been zou zijn en aangewezen is op steun van zijn familie doch verzoeker laat na dit element te staven met een begin van bewijs. Het louter hebben van familie in België volstaat niet om in voorliggende zaak op voldoende wijze, een beschermenswaardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn gezins- en familielevens vallen onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De aangevoerde schending van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.6 Verzoeker betoogt ten slotte dat verweerder een bijkomende vereiste oplegt door te verwachten dat hij een *blanco* strafrechtelijk verleden heeft terwijl dergelijke vereiste nergens is vastgelegd. Verzoeker meent dat de veroordelingen waarnaar verweerder verwijst in de bestreden beslissing ofwel van lange tijd geleden zijn, ofwel slechts verkeersovertredingen betreffen, zodat hieruit geen eventueel gevaar voor de openbare orde kan worden afgeleid. Er blijkt ook niet dat verweerder een afweging heeft gemaakt.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder het volgende: *“Verder stelt betrokkene Nederlands te spreken, hier school te hebben gelopen en werkbereid te zijn. Echter deze elementen geven niet automatisch recht op een verblijf in België. Bovendien primeert het hoger belang van de Belgische Staat op het belang van verzoeker. Betrokkene is namelijk verscheidene malen veroordeeld :*

- op 13.03.1997 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor opzettelijke slagen en verwondingen, weerspanning tot 3 maanden gevangenis met een probatie-uitstel van 1 jaar
- op 29.03.1999 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor diefstal met geweld of bedreiging tot 3 jaar gevangenis en een geldboete van 100 F
- op 22.02.2000 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging, woonstschennis, opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal tot een gevangenisstraf van 8 maanden met een geldboete van 100F en probatie-uitstel voor het geheel van 3 jaar
- op 03.04.2001 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor opzettelijke slagen en verwondingen, smaad tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 3 jaar voor 15 maanden en een geldboete van 200F
- op 06.08.2001 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor het toebrengen van slagen en weerspanning tot een gevangenisstraf van 6 maanden met een geldboete van 200F
- op 21.06.2005 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor opzettelijke slagen en verwondingen, bedreigingen tot een werkstraf van 150 uren en een geldboete van 100F en herroeping van uitstel van veroordeling van 22.02.2000.
- op 01.03.2013 door de Politierechtbank van Gent voor verkeer tot een geldboete van 30 EUR met uitstel van 1 jaar voor 5 EUR en verlies van recht tot sturen

Betrokkene haalt aan dat er geen concrete aanwijzingen voorhanden zijn die wijzen op een actueel gevaar voor de openbare orde. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, in het kader van een onderzoek van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980,

nergens het criterium van actualiteit van de gevaarlijkheid wordt oplegt. De Minister (en diens afgevaardigde) beschikt immers over een uitgebreide discretionaire bevoegdheid (RVV, arrestnr 110507 van 24.09.2013)”

Uit de motivering blijkt niet, in tegenstelling tot verzoekers bewering, dat verweerder een *blanco* strafregister vereist. Hij weegt slechts de elementen van integratie af tegen de strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen. Verweerder stelt dat de elementen van integratie hem geen automatisch recht op verblijf geven, nu hij door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad. In tegenstelling tot verzoekers bewering in het verzoekschrift blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk zijn elementen van integratie heeft afgewogen. Verzoeker betwist de veroordelingen niet doch stelt dat deze veroordelingen ofwel van lange tijd geleden zijn of slechts verkeersovertredingen betreffen. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker niet betwist dat hij door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad. Dit gegeven volstaat voor verweerder om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren, in het bijzonder omdat zijn elementen van integratie niet opwegen tegen de veroordelingen. Verweerder beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onwettig of kennelijk onredelijk is aangezien verzoeker de verschillende strafrechtelijke veroordelingen niet betwist. Los van de vraag of de strafrechtelijke veroordelingen dienen beschouwd te worden als ‘verouderd’ of ‘slechts verkeersmisdrijven’ betreffen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet als een bijkomende sanctie kan worden beschouwd aangezien verzoeker om de gunst van verweerder heeft gevraagd zijn illegale verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren en verweerder, gebruik makend van zijn ruime appreciatiebevoegdheid heeft geoordeeld dat hem die gunst niet kan worden verleend. Verzoeker toont niet aan dat verweerder de beslissing heeft genomen met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. De aangevoerde schending van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel, het beginsel van de fair play, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN